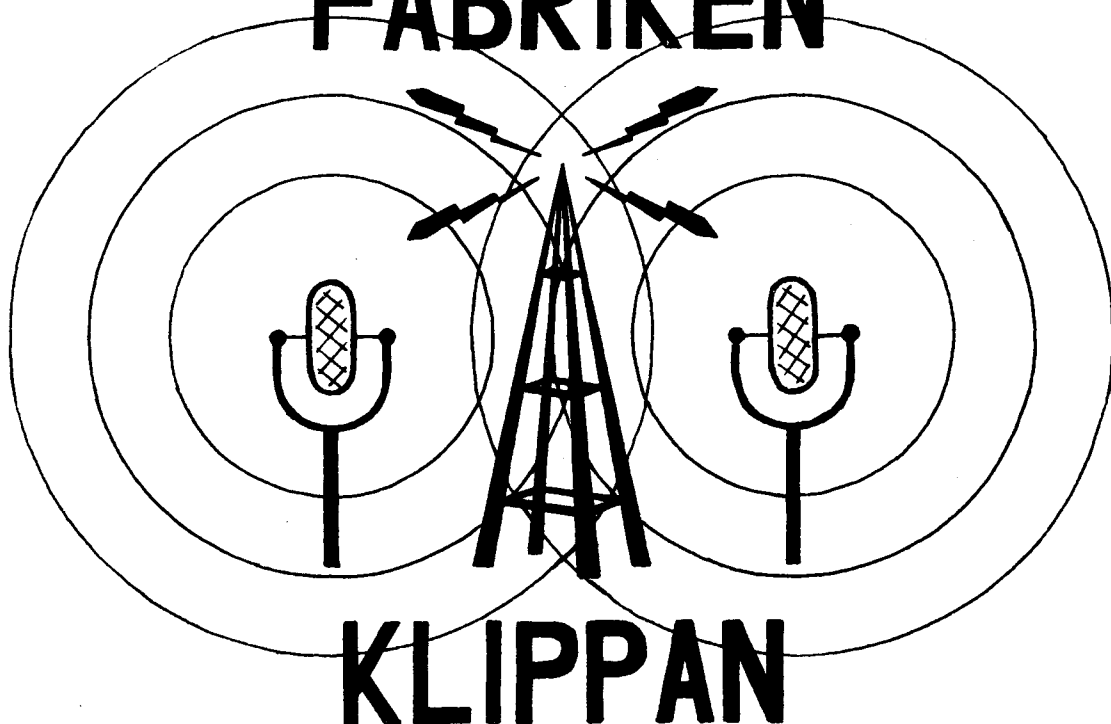

Vägen till

SVENSKA POP FABRIKEN

KLIPPAN

"Dom har tre stycken gatukök med korv och pannbiff och pommes frites", sjöng Torsson, Wilmer X berättade om hur man tog sig dit och NOW & THEN ska försöka besvara återstående eventuella frågor och reda ut oklarheter.

I två delar (fortsättning lär följa i nummer fem) ska NOW & THEN täcka upp den skånska new wave-perioden från slutet av 70-talet och framåt en bra bit in på 80-talet. Varför just den skånska delen, frågar sig säkert många. En dröm är givetvis att täcka upp hela den svenska skivutgivningen av new wave-plattor från denna period. Problemen är bara att det är en så gott som omöjlig uppgift; det lär åtminstone ta något år.

Jag anser dessutom att mycket faktiskt var rent skräp redan på den tiden och de tio senaste åren har väl knappast varit mer barmhärtiga mot skräpet. Många grupper var usla och förblir usla, trots att de numera betingar ett ganska högt pris på samlarmarknaden. Vi har dock fått många förfrågningar angående artiklar om svenska new wave-grupper och kommer givetvis att ta upp guldkornen från övriga Sverige. Längre fram lär det till exempel bli en artikel om Reeperbahn.

Det är dock inte enbart av lokalpatriotiska skäl som vi har valt att täcka in den skånska delen (bara en av NOW & THENs fasta skribenter är för övrigt född och uppvuxen i Skåne). Nej, det handlar än en gång om musikaliska kvaliteter. I Skåne gjordes helt enkelt mycket förbaskat bra musik.

Del 1 har jag faktiskt tänkt att ägna helt åt Klippan. Klippanmusiken symboliserar kanske inte new wave-musiken, men för mig har aldrig begreppet New Wave stått så mycket för arga unga män som spelar vild musik. Istället symboliserar uttrycket mer det här med att man plötsligt kunde börja spela utan kunskaper, att man kunde börja ordna egna konserter och framför allt att man förde tillbaka musiken till ett mer mänskligt plan igen. Och Klippan stod verkligen i hög grad för detta.

Hur det började

Det är svårt att peka på faktorer som gjort just Klippan så mytomgärdat. Den gängse uppfattningen (i mångt och mycket skapad av pressen) var att det i Klippan i slutet av 70-talet plötsligt dök upp en hel rad talangfulla grupper. Enligt tidningarna spelade alla dessutom ungefär samma musik. Men var det verkligen så?

Klippan

För att få fram en sanningsenlig version får vi gå tillbaka ännu några år och nämna en person som nästan alltid glöms bort, men som var tämligen viktig för Klippanscenen tillkomst.

I mitten av 70-talet arbetade musikläraren Bo-Ingvar Olsson på Klippans gymnasieskola. Hans idé att införa frivillig musik efter skoltid medförde att dåvarande gymnasieelever fick lära sig musik på ett helt annat sätt. I början fanns bara en moog-synthesizer att tillgå, men -76 köptes en fyrkanalsbandspelare. Genom denna förbättrades elevernas möjligheter att skapa egna verk och även att lära sig inspelningsteknik. Eleverna fick på detta sätt en bra grund för att arbeta med inspelningar.

I början av -77 bildades en musikförening som fick namnet Bombadill. Medlemmarna var skolelever men även folk som hade slutat skolan. För att bli medlem krävdes i princip bara att man hade lite hum om hur fyrkanalsbandspelaren fungerade.

I juni -77 anordnade Bombadill den första musikfesten i Klippan. Detta var något unikt för ett så litet ställe som Klippan. Man visade att det gick att anordna konserter på egen hand — utan några större organisationsmässiga kunskaper. Musikfester var ju i och för sig något som hade funnits sedan musikrörelsens dagar, men kanske medförde den engelska punkscenens uppdykande att det blev ännu lättare att anordna evenemang av denna typ.

Man började nu också så smått tänka på möjligheterna att ge ut en skiva. En av de största entusiasterna var Anders Sjöholm (mer känd under namnet Stry Terrarie). Han tog tidigt intryck från den engelska punkscenen och startade bandet Kriminella Gitarrer hösten -77. I bandet ingick bland andra Sticky Bomb (som ju skulle bli betydligt mer känd senare) samt Mats Pettersson (som blev husproducent på många av Klippansinspelningarna). Mats Pettersson (ofta förkortat Mats P.) hade blivit inspirerad av Charlie Gillests bok "The Sound Of The City", där författaren redogör för de små oberoende bolagens betydelse för "The rise of rock'n roll".

Med från starten var även Anders Pålsson, vars speciella idéer om hur skivinspelningar skulle gå till snart skulle bära frukt. Han tog namnet Pål Spektrum, titel: demonproducent.

Kort sagt kan man säga att följande faktorer gjorde att Klippanscenen kom till: punken, intresse både från publiken och massmedia, det fanns en studio och framför allt att det fanns ett antal grupper som förmådde utnyttja studion.

I mars -78 förelåg det första resultatet i form av Kriminella Gitarrers debutsingel "Vårdad Klädsel". Den utkom på KLOAAK, vilket från början var en grupp bestående av Terrarie, Spektrum och Pettersson. Skivinspelningarna innan samlingsplattan *Svensk Pop* (sex singlar) bekostades av respektive grupp. Samlingsplattan bekostades av den förening som då bildades — Det Fria Skivbolaget KLOAAK. Även etiketten Vulcaan dök upp, men alla utgivningar hörde hemma under det gemensamma skivbolaget Kloaak.

Klippan har emellertid blivit mest känt för etiketten Svensk Pop eller Svenska Popfabriken. Den var helt enkelt en syskonförening till Bombadill. Våren -80 ändrades namnet för övrigt från Kloaak till Svenska Popfabriken. Som framgår av diskografin i slutet av artikeln har Kloaak och Svensk Pop olika etiketter, men skivnumren följer varandra i kronologisk ordning.

Att hålla reda på alla skivor som tillhör etiketterna är i och för sig inte så svårt. Problemet kommer när man vill försöka ange vad som ska räknas till Klippanpopen. Jag har i första hand begränsat mig till tidigare nämnda etiketter och då borde problemet vara ur vägen, men icke. En grupp som Wilmer X gjorde till exempel två skivor på Svensk Pop, men dem nämner jag bara i diskografin. Etiketten Skånska Popcentralen ligger lite i utkanten, men bör ändå räknas med. La Ment är ju i och för sig ett Klippanbolag, men har givit ut plattor med artister från övriga Sverige. Man är då en mycket lång väg från Skånsk New Wave...

Sedan finns det ju Klippangrupper som har givit ut skivor på andra etiketter. Det sista steget skulle vara att ange allt som är inspelat i Klippan, men då är vi till och med inne på Creeps och en del av Norrköpingsbolagets Ceilidhs utgåvor.

Vad är sanning?

I de föregående styckena har jag redogjort för hur Klippanpopen fick sin start, men det har som sagt skrivits så mycket och en hel del är både överdrivet och felaktigt. Ett av de mest förekommande missförstånden är att det fanns en mängd (näja, ett tiotal) grupper från Klippan och att de skapade ett speciellt sound, ofta tack vare Pål Spektrum. Sanningen är istället den att det egentligen bara fanns fem, möjligtvis sex riktiga grupper.

Klippansoundet är väl också det något av en myt. Kriminella Gitarrer och Torsson låter till exempel inte helt lika, för att använda ett understatement. En likhet får man dock inte glömma. Det var med vilken humor och självdistans man närmade sig inspelningarna. Skrattet fanns hela tiden i bakgrunden. Det har ofta talats om den lantliga prägel och många vill gärna avfärda det med någon sorts lantlig efterblivenhet. Ingenting kan dock vara felaktigare.

"...men Pålles gatukök är bäst, för där jobbar morsan till Sven Tall..." (Torsson: *Klippans Centrum*)
Foto: Bosse Bergenstahl

Många av texterna var ofta vardagsbetraktelser, skrivna med mycket humor och självdistans. Man var också stolt över sin hembygd och hur många kan sjunga om detta tema utan att bli pateriska? Med tanke på alla texter om taxi till citys ljus och tomma flaskor och separationsångest och kärlekens pris och änglar i regnet* framstår Klippangruppernas texter i ännu bättre dager.

* Mats Olssons klassiska Ulf Lodin-recension i Slitz Nr 3/1988.

Grupperna

Redan nu måste jag poängtera att det är svårt att presentera varje grupp för sig. Anledningen är att många grupper bildades ur de första grupperna. En del gruppers skivproduktion inskränker sig till en singel eller till

och med bara ett bidrag på någon av samlingsplattorna. Jag har därför utgått från vad jag betraktar som de fem stora grupperna. De kallas inte stora enbart på grund av att deras skivor håller hög klass, utan mer på grund av att vi som sagt hittar grunden här och att dessa grupper dessutom gjorde flera skivor.

Foto: Per Drejare

Kriminella Gitarrer

Klippan verkar ha varit något av en plantskola för Wilmer X och med Sticky Bomb från Kriminella Gitarrer skrev man livstidskontrakt (!), nyårsafton -82. Sticky hade dock gjort ett mellanspel i Torsson innan han upptogs i Wilmer-klanen. Han hade träffat Wilmer X tidigare, då Malmös stoltheter gjorde skivinspelningar i Klippan.

Men efter denna lilla parentes går vi tillbaka till Gitarrerna. Krim. Git. var den första Klippangrupp som gjorde en skiva. Ja, många har valt att kalla gruppens debutsingel "Vårdad Klädsel" för den första svenska punksingeln. Dess värde ligger numera på cirka 300 kronor. Det avspeglar sig tyvärr inte i kvaliteten, men det skulle bli bättre resultat längre fram. Mats Pettersson får berätta hur man spelade in Sveriges första punksingel:

-Vi spelade in "Vårdad Klädsel" på fyrkanalaren. Vi använde en vanlig sånganläggning som mixer och lyckades låna ihop fem-sex mikrofoner. Först spelade vi in trummor och gitarr på en kanal, på andra kanalen lade vi bas och gitarr och på tredje lade vi sång. Sedan hade vi en kanal över! Vad skulle vi lägga där? Jo, en gitarr till så klart! Hur vi mixade ner de här fyra kanalerna minns jag inte riktigt säkert, men antagligen hade Spektrum byggt någon enkel equalizer som han beställt från Josty-Kit.

Gruppen hämtade givetvis mycket inspiration från England, men i all iska kunde man dock hitta spår av humor och ironi, och är det inte så som det egentligen borde vara? Det fanns all anledning att spotta ut sitt hat mot det engelska samhället, men hade det inte blivit lite väl patetiskt med samma glödande engagemang i Sverige med detta lands trygghet?

"Vårdad Klädsel" kom under våren -78 och några månader senare dök de upp igen med "Silvias Unge". Under tiden hade gruppens ledare Stry Terrarie hunnit lämna gruppen, men han står ändå som ansvarig för både den och B-sidan "Hitlers Barn".

Jag var nog en aning för snabb med mitt omdöme i nummer ett av NOW & THEN. Efter att ha levt med dessa grupper i ett par månaders tid har man på något sätt fått ett mycket trevligt förhållande till dem. Det handlar om det gamla magiska receptet att sprida ut ett

20-tal singlar på golvet och tillbringa många timmar, vridandes och vändandes på skivomslag, på jakt efter detaljer, underligheter eller annan trivia. Och ni ska veta att här finns oerhört mycket kul att ta på.

"Silvias Unge" låter förstås idag mycket ofärdig och amatörmässig, men här finns en rakbladsvass gitarr som är svår att värja sig mot. Man börjar även skönja att Pål Spektrum har fått mer ordning på knapparna.

I mitten av -79 kom så den klassiska samlingsplattan *Svensk Pop*; avhandlad, älskad, utsliten och utsatt för många hårda törnar genom åren. Gruppens två spår

och bestod, förutom Mats P, av Hans Dalén och Thomas Holst. De hann bara lämna ett bidrag och det var till samlings-LP:n *En Flugskit i Kosmos* -83. Nu är inte "Jag Samlar Mina Tankar" något av plattans mest utstickande spår. Snarare är det väl istället så att låten säkert spädde på eventuella fördomar om landsortsmusiken.

Gruppen gjorde dock comeback vid ett par tillfällen, då med andra medlemmar. De spelade till och med i några låtar, bland annat en med titeln "Vem Var Den Flickan?"...Den skulle jag vilja höra.

från den är precis så bra (eller intressanta) som jag skrev i nummer ett.

Under sommaren -79 anlände gruppens tredje, och som det senare skulle visa sig, sista singel, "36 Patroner". Det var nog den som fick bäst kritik, men jag tycker inte att den är lika stark som "Silvias Unge".

I slutet av -79 upplöstes gruppen. Anledningen var väl främst att man hade tröttnat på den musik som man spelade och att medlemmarna ville söka nya vägar.

Sticky Bomb började spela trummor med Torsson och medverkade dessutom på var och varannan inspelning från Klippan. Han började alltså att uppträda med Wilmer X som maracasspelare och övertog trumpinarna från Jalle Olsson vid årsskiftet 1982-83.

Mats Pettersson hamnade i bandet Chuck De Luxe & The Motorheroes. Han var senare även med i konstellationer som Asalångastockar och Dolkenihåsan. Han blev emellertid kanske mer känd som producent.

Asalångastockar (hur kommer man på ett sånt namn?) var mest Torssongitarristen Christer Lundahls grupp

Dolkenihåsan är betydligt mer intressanta. Deras bidrag till den svenska (eller skånska) rockhistorien, mini-LP:n *Resor Utan Mål* från -86 är bitvis en riktigt charmerande skapelse. I spår som "Allt Vad Du Vill" träffar refrången mitt i prick. Även titelspåret sticker fram hakan med sin "Mystery Train"-stämning. Gruppen har förmodligen lyssnat mycket på rockabilly och 50-talsrock och sedan rört om det till en smakfull blandning. Dolkenihåsan var dessutom en förlängning av Kriminella Gitarrers upplaga utan Stry Terrarie.

Här är det kanske också lämpligt att pressa in en av de mindre kända, men ändå legendariska figurerna, Olle Bop. Detta namn dyker upp redan på samlingsplattan *Svensk Pop* med låten "Doktor, Hjälp!". Nu kan äntligen hemligheten om Olle Bops identitet avslöjas (fast den är kanske inte så okänd). Olle Bop heter egentligen Olle Drejare och är lillebror till Per Drejare (fotograf till de flesta Klippanbilderna). På omslaget till *Svensk Pop* ser vi förresten lillebror Bop som pojkspöling (1973).

Torsson

Foto ovan och nedan: Per Drejare

Det finns väl inte mer att tillägga om denna geniale grupp. Dess skivsläpp kan ni säkert och jag ska inte gå in på dem närmare. Låt mig bara få säga att ni som uppfattar gruppen som en samlings glada amatörer, vars låtar skulle vara något dåligt surrogat för svensktoppen — ni har inte fattat någonting!

Gruppens produktion är alltså alltför känd för att behöva analyseras ännu en gång. Numera finns ju dessutom gruppens alla skivsläpp tillgängliga på CD.

Vad som dock definitivt inte får glömmas är det lilla hobbyprojektet Hugh Scott Band. Hugh Scott bestod av Bo Åkerström och Ulf Bäckman. Bandet bestod av Torsson-medlemmar. De gjorde singeln "Vagabond", som helt enkelt är förträfflig Torssonpop och det är bara att ge sig ut och leta.

För att få extra knorr på Torssonhistorien får vi istället gå köksvägen och låta en av originalmedlemmarna, Hans Dalén, få berätta sin version av hur det var i början. Han är inte längre medlem men har hela tiden funnits i bakgrunden. En varning måste dock utfärdas: gruppen har drivit med pressen förr.

Jag var med i Torsson

mellan 1976 och 1981 och har sedan dess till och från jobbat som låtskrivare åt gruppen. Detta, eller vad det nu kan vara, har fått den ärade redaktören för N & T att tro att jag är rätt man att skriva om Torsson, Klippan och Svenska Popfabriken.

Problemet är bara min konsekventa förmåga att komma ihåg fel saker. Som att det fanns en varmkorvautomat vid Gullfackan i Marieholm. I många jämförbara skånska samhällen är korvkiosken den givna samlingspunkten för ungdom i mopedåldern. Men vad gör man när kiosken är utbytt mot en automat?

Jag bodde efter min tid i Torsson ett tag granne med en tjej som kom från just Marieholm. Tyvärr tänkte jag aldrig på att fråga henne om hon tillbringade sina tidiga tonår med att hänga vid varmkorvautomaten. Fast det är ju å andra sidan en rätt konstig fråga att ställa till någon.

Varje intresserad utomstående måste naturligtvis undra vad varmkorvautomaten i Marieholm alls har med Torsson att göra. Svaret är väg 108. Kör man 108:n norrifrån tar man till höger i Marieholm. Strax efter korsningen stod automaten (den togs ner någon gång under åttiotalet).

Det var med Torsson som med flera andra Klippanband. Medlemmarna kom från andra ställen än just Klippan. I Torssons fall var vi spridda i Stidsvig, Ljungbyhed och Lund. Eftersom jag i början var den enda i sällskapet som hade körkort och tillgång till bil blev jag efter hand väl förtrogen med sträckan Ljungbyhed-Stidsvig-Lund-Stidsvig-Ljungbyhed, en sträcka som till stor del sammanfaller med väg 108.

Våren 1977 hade Torsson börjat repa på allvar. Vi höll till på Kemicentrum i Lund*. Första spelningen under namnet Torsson hade vi samma vår på Studieteatern i Malmö. Det jag minns av den är att jag körde grejorna i en blå Ford Transit och att Christer Lundahl av någon anledning framhärade i att spela såg. I början på sommaren uppträdde vi på den första parkesten i Klippan.

Framträdandet i Klippan var ett slags genombrott. För första gången mötte vi en publik som inte avvek från platsen. Det var ett gott förbud, och Torsson skulle längre fram komma att återvända till Klippan.

Historien om Torsson och Klippan handlar inte så mycket om hur vi söp, slogs och spelade rock med samma varma själ — inte vad jag kan komma ihåg

i varje fall. Möjligen handlar den om hur vi fick chansen att använda Studio Bombadill, om hur vi var med och bildade Popfabriken och om en lång räkka av veckoslut hösten 1979 och våren därpå, då vi spelade in och mixade *Att Kunna Men Inte Vilja*. Den plattans tillkomst präglades faktiskt mer av systematik, målmedvetenhet och envishet än vad slutresultatet kanske vittnar om. Visst hade vi kul medan vi höll på, men det roliga låg just i att hålla på.

Att vi sedan var totalt okunniga om de oskrivna lagar som styr musikbranschen och släppte plattan mitt i sommaren hör på något sätt till bilden.

Klippan och Popfabriken har kommit i bakgrunden för Torssons del. Numera är det mest Lund som gäller. Igen, kan man tillägga, för det var i Lund Torsson såg dagens ljus, och det var som sagt där vi repade den första tiden. Lunds universitets dragningskraft bär stor skuld till denna utveckling. Utflykter längs 108:n sker inte så ofta och korvkioskdieten har till största delen fått ge vika för sundare vanor.

Själv ångrar jag lite att jag aldrig stannade till och köpte korv ur den där automaten i Marieholm. När den ändå fanns där.

*. Repetitionerna på Kemicentrum varade i regel 6-7 timmar. Efteråt brukade vi åka till Bertils gatukök för att äta. En gång när vi stod utanför kiosken och kåkade gick en man fram till luckan och frågade:

- Har Fittan vatt här ida?

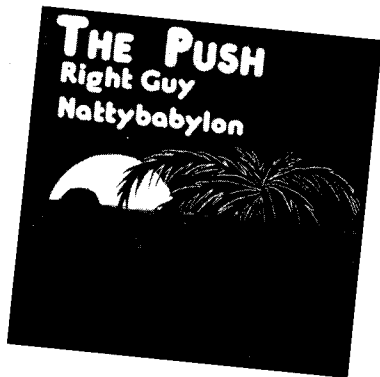
- Nä, ja har inte sett honom, kom svaret från kiosken.

- Aja. Ja ska ha en Fittan special i alla fall.

Beställningen väckte viss nyfikenhet. Den visade sig bestå av två tjocka grillade med pommes frites.

Hans Dalén

The Push

...tar väl definitivt död på ryktet om att Klippangrupperna skulle ha samlats under ett speciellt sound. Förebilderna fanns dock inte att hämta från new wave-scenen; gruppen spelade istället sin egen speciella form av reggae. Peps var något av en förebild, men genom Pål Spektrums ekofyllda ljudbild skapades på något sätt ett speciellt sound. "World Music", modell Klippan, 1978...

The Push var nog den grupp som var mest driven musikaliskt sätt och det avspeglar sig på skivorna, även om debuten inte blev så lyckad. Gruppen blev faktiskt den andra i ordningen att presentera sig på vinyl. Det skedde -78 med singeln "Zip Demon". Redan på uppföljaren "Right Guy", våren -79 blev resultatet något helt annat. Låten bärs upp av en hitdoftande gitarr och Spektrum vet precis var de rätta knapparna sitter. Trots denna singel förblev the Push tämligen anonyma. Möjligtvis berodde det på att de inte föll in i samma led som många av de övriga grupperna.

Även *Svensk Pop* fick vissa stränk av reggae genom gruppens två bidrag: "Overclass" och "Natty Fear". Gruppen befann sig dock här tydligen i en tillfällig formsvacka för deras två bidrag tillhör plattans svagare alster.

1980 var de dock tillbaka i gammal god form med "Cecilia", ett livsbejakande, rytmiskt nummer. Hade de levt på Västindiska Öarna i ett tidigare liv, månne? På konvolutet kan vi även läsa att låten är tagen från kommande LPn *Delicious Banality*. Denna LP dök mycket riktigt upp året efter, men den är tyvärr en aning ojämn. Det hade nog blivit en utmärkt mini-LP istället.

Året efter dök de upp igen med EPn "...Every Day And Nite...". Tyvärr blev denna EP gruppens sista i vinylväg och det var synd för gruppen har fått till ännu en lyckad skiva.

Gruppen upplöstes året efter. Organisten Stellan Nilsson gjorde en singel med Peter Ahlberg under namnet Mac & Gizzai, men båda har säkert lidit oerhört för låten "Pågatåg", en riktigt pinsam sak. Den är säkert inspelad på skämt, men till skillnad mot många andra skitlåtar är den inte ens rolig.

Stellan Nilsson hamnade sedan i det galna bandet Vauxhall och dem kan man höra på en EP från -86 (där Klippanlegendaren Sven Tall gör en sånginsats på "Tofflorna Som Gräd") samt samlingsplattan *Bullerbyn* från -87. Denna skiva, liksom "Pågatågen" kom ut på bolaget Bullerbyn, ett

släpp som kanske inte riktigt hör till Klippan, men som ändå bör nämnas här.

The Pushs trummis, Conny Borg, hamnade i tidigare avhandlade Dolkenihåsan. Även gruppens huvudsaklige låtskrivare Henke Hansson återfinns idag i samma grupp. Att inaveln är utbredd har ni säkert redan förstått.

Noise

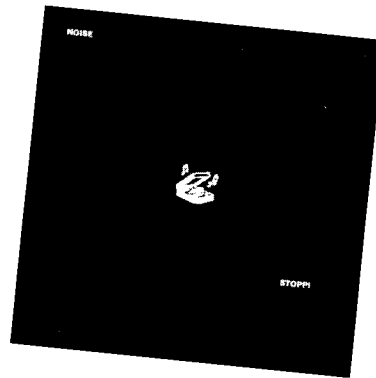
Tyvärr blev detta stundtals ljuvliga popband mer känt för sitt namn än för sin musik. Anledningen är ju inte helt okänd, men vad tror ni en Noice-skiva är värd och vad tror ni en Noise-skiva är värd? Det handlar säkert om skillnader i hundralappar (man får förmodligen betalt för att köpa en Noice-platta). Det var inte heller bara namnet på grupperna som var förvillande lika; även Perstorps-Noise bestod av slynglar. Skillnaden var bara att de senare hade talang.

Tidigt -79 körde de över oss med debutsingeln "Inget Ljus". En genialisk skapelse inte minst på grund av Pål Spektrums produktion. Nästan samtidigt fick de med hela tre spår på samlingsplattan *Svensk Pop* och åtminstone två av dem var mycket starka. Refrängen i "Högervind" får till och med en blankröstare som undertecknad (nu vet ni det också) att hålla extra utkik för vissa element.

På något sätt blev det tyst om dem, åtminstone på skivfronten och det dröjde över ett år innan "Stopp", singel nummer två, såg dagens ljus. Och underligt nog glömdes den bort. Skada, för den har en nästan ännu bättre melodi än debutsingeln.

Året efter fick Noise också förmånen att LP-debutera med *Små Röda, Lätta Regndroppar* men tyvärr visade resultatet att gruppen inte var riktigt mogen att kliva upp till LP-stadiet.

Noise gjorde sedan det unika draget att upplösas medan grabbarna var så gamla som 16-17 år. Sångaren Kristian Ask gick till Kommissarie Roy och han kommer att dyka upp i den fortsatta Klippangenomgången. Jag ser redan ordet stamträd lysa framför ögonen på vissa läsare, men jag har inte återhämtat mig från förra numrets Wilmer-träd.

Kommissarie Roy

De fyra behandlade grupperna var de som medverkade på *Svensk Pop*. Plattan kunde ha blivit ännu bättre, men vid tiden för plattans utgivning hade Kommissarie Roy knappast hunnit kasta blöjorna.

I Kommissarie Roy hittar vi före detta och nuvarande Wilmeriten Thomas Holst, ett låtskrivargeni med rötterna i Klippan. Han hade spelat sedan slutet av 70-talet och lär vara med på en av de allra första Klippanskivorna, Mizz Nobodys "Gania". Denna skiva (som jag inte har hört) lär dock lämna så mycket övrigt att önska som det är möjligt och om man pumpar honom angående hans medverkan blir svaret:

och att man skulle kunna göra en bild av varje låt och hänga upp dem som konstverk.

Texterna förtjänar en egen kommentar. De är fyllda av humor och självdistans. Samtidigt speglar de på ett mycket inträngande sätt en 18-årigs tankar. Det enkla och självklara är oftast det som är svårast att sätta på pränt.

Här finns till exempel låten "Söndag" som på ett exakt sätt beskriver den ångest som man känner inför veckans tråkigaste dag. "En Annan Dag" tar oss med till ännu ett av de trista och nertryckande jobb som många unga tvingas ta. Bäst är ändå "Caroline", en hyllning till prinsessan av Monaco.

-Jag skickade faktiskt ett brev till honom. Han bodde utanför Klippan på den tiden. Tyvärr fick jag aldrig något svar från honom på min förfrågan men tog ändå med låten. Än har han inte hört av sig med krav på royalties...

Här finns även andra stölder bland annat "Ge Mig Mer", som New York Dolls gjorde. De har i sin tur tagit den från Bo Diddley. Att plattan är fylld av kärleksfulla lån gör inte ens Holst någon större hemlighet av:

-Här finns ohyggligt mycket stölder. Vi var mycket oseriösa. Det skulle bara handla om rock'n roll i dess mest positiva bemärkelse.

Foto: Per Drejare

-Nja, jag var nog med men det måste ha varit långt bak i ljudbilden.

Hans fortsatta karriär lämnade dock betydligt fler höjdpunkter efter sig och historien om hur Kommissarie Roy bildades tar oss än en gång in på inavels område. Holst får själv berätta historien:

-Våren 1980 lärde jag och Michael Nemeti känna Hans Dalén (där var det igen). Vi fann att vi gillade samma musik. Vi engagerade även Mikael "Hydda" Persson. Under en spelning träffade jag Kiddie. Vi hade varit barndomskamrater och på något sätt satt han plötsligt bakom trummorna. Det låt skitbra med en gång och under en ettårsperiod gjordes en del inspelningar i studion.

Dessa inspelningar ledde så småningom fram till Kommissarie Roys debut-LP i december '81 och detta är väl nästan ett sant tillfälle då orden sviker en.

För många skulle säkert plattan framstå som tämligen amatörmässig och det är precis vad den egentligen är med sin halvtalska genomträngande sång och sitt raspiga sound. Det går dock inte att komma ifrån att varje låt är ett litet mästerverk i sig

Holst beskriver precis känslan av att bläddra i morsans veckotidning och veta att hon (inte morsan, alltså) både är nära och ändå så långt borta.

Dessa texter kräver en analys från textförfattaren själv, men man vet på något sätt att det inte går att finna något svar. Allt är ju egentligen självklart och det konstaterar även Holst:

-Allt är självupplevt och jag upplever varje låt med härlig nostalgi. Idag skulle jag aldrig skriva sådana texter. Vi var dessutom väldigt unga och man kan väl inte vänta sig stordåd när det gäller texter i den åldern.

Man finner en hel del Torssoninfluenser och jag frågar om detta stämmer:

-Självklart! Vi var mycket inspirerade av Torsson och man såg upp till dem. Alla grupper i Klippan gjorde det. De hade ju placerat orten på Sverigekartan.

Musiken pendlar mellan wild rock och geniala poplåtar och det finns givetvis mycket som går igen. Mest frapperande är kanske "Storlek 48", där Holst delar kompositörskapet med en viss Norstedt. Det bör vara Errol Norstedt, mer känd under namnet Eddie Meduza. Hur kan detta komma sig?

Och det är bara att hålla med. Plattan är en kick för vilket dåligt humör som helst. Ansvarig för produktionen är bland annat en kille vid namn Chuck Deluxe och det blir Christer Lundahl (från Torsson) på svenska. De flesta av låtarna producerades dock av Mats P. och inspelningarna gjordes under lång tid. Därför finns det en hel del skillnader i ljudbilden.

Strax efter LP:n utökades gruppen med Kristian Ask (från Noise) på sång. Holst var trött på att sjunga och alla tyckte att de behövde en "riktig" sångare. Ask var dock bara medlem ett halvår och medverkade aldrig på någon skivinspelning. Och när vi är inne på ämnet skivinspelningar kan vi tyvärr konstatera att det bara blev två till. Det var på samlingsplattan nummer två, *En Flugskit i Kosmos* (-83) med låtarna "Flickorna På Taket" och "Se, Han Lever!".

Plattan blev dock en besvikelse (försäljningsmässigt sätt). Den var i och för sig ganska bra, men problemet var nog att här inte fanns så många nya grupper. Det mesta bestod av hopsamlade hobbyprojekt som Asalångastockar och Apostlarna.

Efterföljarna

Samma år som sagan om Kommissarie Roy slutade startade den andre gitarristen från gruppen, Michael Nemeti, Johnny & Dom Andra.

Johnny & Dom Andra

De var med redan på *En Flugskit I Kosmos*, men den varianten av Johnny bestod av en lös sammansättning med bland andra Sticky Bomb och Thomas Holst. De inleder LPn med den underbara "Stjärnor", vilken på typiskt Klippanmanér har lånat in ett parti från Heinz gamla "Just Like Eddie". Gruppens andra bidrag "Gatan" kommer ungefär upp i nivån hyfsad.

Johnny & Dom Andra; Up against the wall... Foto: Per Drejare

Efter denna lilla introduktion skapades den riktige Johnny, som förutom Nemeti, bestod av Micke Gustafsson, Marie Balkhag och Tobbe Andersson. Man bör kanske räkna Johnny & Dom Andra som en av ursprungsgrupperna (de skulle i så fall bli sex till antalet), men jag låter dem delvis härstamma från Kommissarie Roy, även om det inte är helt korrekt.

Tidigt sommaren 1984 kom deras första "riktiga" skiva, LPn *Ljus Över Prärien*. Plattan hade tagit lång tid att spela in och en del av inspelningarna hade ett år på nacken. Den inleds, nej förvider lyssnaren med titelspåret. "Ljus Över Prärien" är ett stycke poesi på högsta nivå: en sagolik hyllning till naturen.

När solen går ner över bergen och jag sitter på min vagn
Och ser de stora molnen som sänker sig ner över mig
Det nakna landet rullar över mig
Min väg till det förlorade landet är som människors alla
drömmar
Man kämpar och man kämpar men man får aldrig det man vill ha
Det nakna landet rullar över mig
Ljus över prärien ja, det är det jag vill ha

Melodin rullar också över lyssnaren i all sin enkelhet. Med hjälp av orgel, smygande körsång och ett ljuvligt munspel får de exakt rätt blandning på anrättningen och Brinsley Schwarz lurar faktiskt i bakgrunden. Jag försökte fråga Michael Nemeti hur i helvete man lyckas skriva ett sådant här mästerverk, men jag kunde givetvis inte få något svar.

De övriga spåren förbleknar naturligtvis i jämförelse, men här finns några guldgruv till. "Jag Vill Inte Längre Vara Med" är skör och vacker med sitt mollpräglade sound. Varje gång nälen plöjer igenom "Min Allra Bästa Vän" kan jag inte hålla tillbaka ett flin.

Lyssnar ni dessutom mycket noga på "Min Allra Bästa Vän" ljudbild kanske ni upptäcker något skumt. Denna låt var nämligen från början en Kommissarie Roy-låt, inspelad samtidigt med "Flickorna På Taket" (från *En Flugskit I Kosmos*). Denna inspelning togs fram, men man lade på Nemetis röst och lät honom även krydda till låten med en sologitar!

På avslutningsspåret "Tillbaks Igen" plockar producenten Mats P. fram sina tricks igen. Refrängen, med tjejrösterna i bakgrunden, får faktiskt huden att knöttra sig än en gång. Att här sedan finns fyra-fem mindre lyckade bidrag gör faktiskt inte så mycket.

För er som ännu inte är övertygade kan jag berätta att Michael Nemeti är en av Sveriges största Flamin' Groovies-fanatiker.

Efter detta tillskott till den skånska (och svenska) pophistorien skulle Johnny & Dom Andra tyvärr bara återkomma en gång till på vinyl. Singeln "Minns Du Alla Blommor" är dock en klar besvikelse. Förväntningarna var i och för sig höga, men Nemeti hade inte sin bästa dag denna gång.

Historien tar emellertid inte slut där, utan nu var det dags för ännu en konstellation. Ur spillrorna bildade man nämligen Friends Inside, dock utan Micke Gustafsson som skulle komma att bilda Legendary Lovers.

Friends Inside

har hittills bara gjort två skivor och det med ett intervall som ligger ungefär i Torsson-nivå. Den första blev singeln "Where Are You Sleeping Tonight?", ett riktigt hyggligt försök i popfacket och med bra produktion dessutom.

Gruppen låg sedan mer eller mindre nerlagd ett tag, men för ett halvår sedan kom "uppföljaren", mini-LPn *Green As Dollars*. Nu är vi dock långt utanför Svenska Popfabriken, men naturligtvis måste vi ändå se hur grenarna sprider sig.

Det är också intressant hur den ene låtskrivaren efter den andre kom att utvecklas från Kommissarie Roys tid. I den gruppen stod Holst för nästan allt material, Nemeti fick fart på sitt låtskrivande i Johnny & Dom Andra medan Micke Gustafsson kom att blomma ut i Legendary Lovers. Någon diktatur rådde väl inte i grupperna utan det var nog mer så att Nemetis och Gustafssons låtskrivande kom att bli allt bättre med åren.

Legendary Lovers

Denne Gustafsson träffade sedan Kristian Ask (från Noise) och Legendary Lovers var ett faktum. Gruppens första singel "King Of The World" (på Lidköpingsbolaget Tracks On Wax) vittnar dock om att gruppen var tämligen ofärdig.

Vad som hände fram till debut-LPn har jag ingen aning om, men förmodligen låste man in sig i replokalen. Man slog sedan upp dörrarna med det utmärkte albumet *A Dent In The Bigtime* -87. Influenserna hämtades från Byrds, Barracudas och Hoodoo Gurus (pust!) och med toppar i "The Letter" och "Dangerous Life" förväntade man sig nog fler underverk i framtiden.

Tyvärr blev det märkligt tyst om gruppen efter mini-LPn *No Time To Waste* -88. Gruppen finns dock fortfarande och man kan kanske hoppas på fler skivor i framtiden.

Och nu borde väl alla förgreningar vara slut. Om nu det inte hade varit så att Michael Nemeti är på gång igen. En LP är praktiskt taget inspelad och en kassett som jag fått imponerar åtminstone delvis. Nemetis röst har blivit betydligt kaxigare genom åren och han har även skalat bort en del av dialekten. Får vi mer material i klass med "Hon Har En Stol På En Klubb Här I Stan" från kassetten kan LPn bli riktigt trevlig. Jag hoppas dessutom att många känner sig träffade av texten.

Övriga utgåvor

Efter att ha benat upp de fem ursprungsgrupperna kanske det är dags att avrunda skivgenomgången med att ta upp några besläktade utgåvor. I Klippan fanns också Sven Talls bolag Skånska Popcentralen. Antalet utgåvor stannade dock på tre.

Den mest legendariska är säkert Bo & Holgers "Ambulansen Kommer" / "Köra Grus". Sällan har väl gränsen mellan genialitet och skräp varit så svår att definiera. "Ambulansen Kommer" är skräp, men kul skräp och är det då skräp?! "Köra Grus" är mer traditionell (hmm) rock. Vi känner också igen melodin som "Oh What A Garderob" på Kommissarie Roys

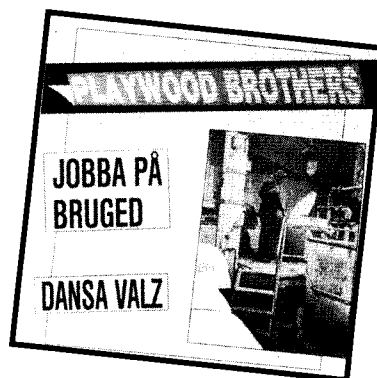

L.P. Gästbatterist är en kille vid namn Per Åke Holmberg. Undrar vad det blev av honom?

Legendarisk är också Playwood Brothers "Jobba På Brused", en alldeles förtjusande danslåt.

Tredje utgåvan var Klippans 60-talsstoltheter Empty Hearts "comeback-singel" "Don't Be Afraid" / "Tears Hide In My Eyes". Beskrivs bäst som svensk 60-talspop, division 2.

Det finns naturligtvis en mängd inspelningar som ligger i utkanten, men då är det knappast vare sig Klippan eller New Wave längre och jag väljer därför att sätta punkt för skivgenomgången här.

Klippans Personligheter

Mats Pettersson

Mats i mixerstolen framför Studio Bombadills kontrollbord
Foto: Bosse Bergenstahl

Jovisst, ni känner säkert till Pål Spektrum och hans på sin tid riksberömda produktioner. Att även Mats Pettersson har varit verksam som producent betydligt längre i Klippan är dock ett mer okänt faktum. Många av produktionerna var dessutom samarbete mellan herrarna Spektrum och Pettersson. Pettersson var även ansvarig för en del av både Torssons och Noise skivor, något som ofta glöms bort.

Bakom dessa ofta geniala produktioner och inspelningar ligger mycket svett och tårar:

-De första timmarna gick mest åt till att försöka luska ut vilka sladdar som hörde till varandra. Att man sedan fick räkna med att det fanns

glapp i sladdarna hörde liksom till spelets regler. Och man var tvungen att känna till dem för att klara av att göra en inspelning. Jag och Pål Spektrum hade dessutom monopol på glappet i hörlursuttagen...

Om nu teknikens under inte hade kommit till Studio Bombadill medförde dock lättillgängligheten att det fanns andra fördelar:

-Vi behövde inte ha studioklockans minutvisare jagande i hasorna, utan vi hade obegränsat med tid till att spela in. Den mesta tiden gick nog åt till att glytta oss och när vi tröttnade kunde vi besluta oss för att ta en annan dag. Att spela in skivor medförde också att man blev ett nyfikat byte för kompisarna. De kom och gick i studion och "förstörde" försöken till inspelningar ytterligare. Och som sagt: tröttnade man eller blev ovänner kunde vi alltid gå till Café Fenix och fika.

Att Klippanmusikerna på detta sätt blev tämligen bortskämda fick Mats P. erfara då han nyligen spelade in låtar med Dolkenihåsan.

-Plötsligt hade vi en producent som tog betalt och vi insåg att vi måste skärpa till oss. Det var en helt ny erfarenhet.

Pål Spektrum

...är nog den mest kände av Klippans personligheter. Hans produktioner med bland annat Noise och The Push blev ju mycket uppmärksammade. Det var väl främst den ekofyllda ljudbilden kombinerad med små läckra detaljer, som gjorde att uppmärksamheten i pressen blev stor. Och se'n var det givetvis det här med namnet...

Spektrum sysslade mest i början med skivproduktionen och var väl den som lärde upp Mats P. Senare ägnade han sig mest åt Popfabrikens ekonomi.

När det gäller skivproduktionerna kanske det dock är bäst att påpeka att man nog inte ska överdriva producentens roll. Ofta var det nog bara så att han var den ende som hade erforderliga tekniska kunskaper.

Sven Tall ovan, och **Pål Spektrum** till höger. Den senare i Demoninspelningstagen

Foto: Per Drejare

Sven Tall

Detta namn dök upp i Torsson-låten "Klippans Centrum", fast det var nog inte så många som hörde det. Namnet Sven Tall blev tyvärr mest förknippat med denna textrad.

Många känner nog inte till allt administrativt arbete som han lade ner och att han alltså var ansvarig för bolaget Skånska Popcentralen. Han har även utformat en del omslag. Man får heller inte glömma hans roll som något av psykolog, stöd och pappa vid inspelningarna.

Stry Terrarie

Denne man lämnade Klippan redan 1978 och borde kanske inte bli nämnd under benämningen "Klippans Personligheter". Terrarie var dock en av de tidigaste katalysatorerna och hans påverkan för vad som skulle bli Klippanpopen kan väl knappast överskattas.

Sedan dess har han avverkat grupper som Besökarna, Garbochock, Stry & Stripparna, Rymdimperiet, Imperiet och Babylon Blues.

Övriga

Man får heller inte glömma fotografen Per Drejare, vars mycket speciella bilder användes till många skivkonvolut, Lars Jönsson (som fungerat som tekniskt ansvarig på många senare Klippaninspelningar) och Micke Gustafsson (som numera verkar vara den mest aktiva i producentsstolen).

Framtiden?

Det har nu gått drygt 13 år sedan Klippan drabbade oss första gången. Det är väl ingen överdrift att konstatera att Klippan som popmetropol har fört en tynande tillvaro under de senaste fyra-fem åren. Legendary Lovers debut-LP är den sista riktiga utgåvan på Svenska Pop-etiketten och återväxten är oroväckande dålig. Svenska Popfabrikens studio är dock igång och används ganska flitigt.

Det är dock i Studio Bombadill (ska alltså ej förväxlas) som de flesta klassiska inspelningarna har gjorts. Tyvärr är den numera mer eller mindre nerlagd och det verkar inte finnas någon som orkar ta tag i en eventuell restauration. Vemodigheten kommer över en vid vårt besök en tidig april dag. Det är nästan så att man kan känna doften av alla klassiska låtar som har spelats in här och alla som har vistats här. Till och med Robert Jelinek sov över här inför inspelningarna av Creeps första LP och lyckades med bedriften att sätta på tjuvlarmet.

Idag finns det väl egentligen bara ett nytt ungt band av rang och det är Southern Kings. Jag har tyvärr inte hört dem, men de ska vara utmärkta.

Vi ska dock kanske inte gråta för många tårar över spilld mjölk.

Det går dock inte att bara klaga på Klippansituationen idag. Man måste tänka på att situationen har förändrats mycket sedan slutet av 70-talet, något som Mats P. kan konstatera:

-Samtliga nuvarande Klippanband går — tycks det i alla fall mig — på täpsetsarna vid gravens rand. På precis samma sätt var det för tio-tolv år sedan, men det var ju bara det att då hade banden och POP-Fabriken tidsandan och skivmarknaden med sig. Varför bytte Johnny & Co namn till Friends Inside och började sjunga på engelska? Varför gjorde Holst sina låtar i She Said Yeah på engelska och varför spelar inte någon av medlemmarna i Noise (förutom Kristian Ask)?

Men Mats P. anser också att man inte heller kan komma ifrån att det fanns vissa lyckliga omständigheter:

-När man ser tillbaka på Svenska POP-Fabriken och även ser framåt får man inte glömma tillfälligheternas spel. Kombinationen Bo-Ingvar / Pål Spektrum / Mats P. lade grunden för studio och skivproduktionen och inom studios "upptagningsområde" fanns sådana talanger som fjorton-åringarna i Noise, Stry, Bo Åkerström, Hans Dalén och lite senare dyker även Thomas Holst och Michael Nemeti upp. Och trummisarna! Ja, när band från Malmö och Lund har haft problem med att hitta rocktrummisar (Problem och Wilmer X omskolade ju gitarrister till trumslagare) så fanns i Klippan såväl Sticky som Kiddie.

Avslutningsvis undrar jag trots allt en sak när det gäller Klippans misslyckade generationsväxling (gäller även mycket övrigt):

Är det inte trots allt barndagshemssyndromet ("Vi har blivit aktiverade sedan spädbarnsåldern och har därför inte begåvats med någon egen initiativförmåga") som delvis även har drabbat Klippanscenen?

Hans Olofsson

Ett stort tack till Mats Pettersson, Hans Dalén, Thomas Holst, Michael Nemeti och Anders Jönsson.

Ett stort tack även till Stefan Larsson för utlåning av skivomslag och Per Drejare för utlåning av bilder.

Vissa uppgifter är hämtade från Ditte Nielsens specialarbete "Klippans rockliv med början 1977 — musiken, människorna, uttrycken", 1990.

Diskografi Klippanpopen 1978-91

En diskografi över de bolag som fanns blir lätt rörig. Jag har försökt att förenkla den genom att ta utgivningarna i kronologisk ordning utan att separera singlar och LP. Svensk Pop hade inga separata nummer (några undantag finns) för singlar och LP, utan de hade bara en nummerserie. Etiketten Kloaak ingår också i samma serie. Bolagen Vulcaan och Skånska Popcentralen tar jag dock separat. Det stora problemet är dock vad man ska räkna med av övriga utgåvor. Efter mycket övervägande har jag bara tagit med Popfabriken-gruppernas övriga produktion.

Från början var målsättningen att ta med Popfabriken-medlemmarnas övriga produktion, men då skulle jag till exempel tvingas ta med Sticky Bombs alla skivor som medlem av Wilmer X. Därför är till exempel inte Mac & Gizzai och Vauxhall med (men de nämns ju i texten). Ni kanske saknar några nummer i Svensk Pops diskografi. Detta är utgåvor där Svensk Pop bara lånade ut sin etikett och inte var med och bekostade inspelningarna (till exempel Little Stalin Blues Band, SP 17). När det gäller vissa andra nummer är man dessutom

väldigt långt från Skånsk New Wave. Att Wilmer X står med kanske verkar underligt, men deras två skivor är bekostade av Svensk Pop. Många av er kanske saknar Drömpojkarna (gruppen alltså), men de är också något av ett gränsfall. Kanske dags att ge upp nu och presentera diskografin istället. Singlar står med små bokstäver, LP med stora.

Svensk Pop / Kloaak

Kriminella Gitarrer	Vårdad Klädsel / Förbjudna Ljud	Kloaak	MPGK 01	3/1978
Kriminella Gitarrer	Silvias Unge / Hitlers Barn	Kloaak	KPAK02	9/1978
Torsson	Gå Emot Strömmen / ELMIA — Jordbruksutställning	Kloaak	SPFK 03	2/1979
Noise	Inget Ljus // Tror Du / Hjälp	Kloaak	BBK 04	2/1979
Samlings-LP	SVENSK POP	Svensk Pop	SP 07	6/1979
Kriminella Gitarrer	36 Patroner / Svetsad	Kloaak	GABK 05	9/1979
Torsson	ATT KUNNA MEN INTE VILJA	Svensk Pop	SP 08	6/1980
Noise	Stoppl / Rudolf	Kloaak	PMMK 06	9/1980
Torsson	Son Av Ayatollah / Lingonplockning	Kloaak	SPFK 07	10/1980
Wilmer X	En Dansande Polis / Wilmer I Paris	Svensk Pop	RISK 08	6/1981
Noise	SMÅ RÖDA, LÄTTA REGNDROPPAR	Svensk Pop	SP 09	11/1981
Wilmer X	WILMER X	Svensk Pop	SP 11	11/1981
Kommissarie Roy	KOMMISSARIE ROY	Svensk Pop	SP 10	12/1981
Hugh Scott Band	Vagabond / Livet Är En Dröm	Svensk Pop	HSB 09	8/1982
Samlings-LP	EN FLUGSKIT I KOSMOS	Kloaak	SP 12	4/1983
Johnny & Dom Andra	LJUS ÖVER PRÄRIEN	Kloaak	SP 13	6/1984
Torsson	EN RÖKARE I KRYSSET	Svensk Pop	SP 14	11/1984
Johnny & Dom Andra	Minns Du Alla Blommor / Gammalt Silver, Gammalt Blod	Kloaak	SP 15	4/1985
Dolkenihåsan	RESOR UTAN MÅL	Svensk Pop	SP 16	12/1986
Friends Inside	Where Are You Sleeping Tonight? / You're Gonna Miss Me	Kloaak	SP 18	11/1987
Legendary Lovers	A DENT IN THE BIGTIME	Svensk Pop	SP 19	12/1987

Prefixen som man hittar innan skivnumren har sin alldeles speciella historia. På konvoluten kan man således se vad förkortningarna står för. Några klassiker är: BBK=Brus Bolaget Kloaak, GABK=Giv Akt Bolaget Kloaak, PMMK=Pop Mot Missmod Kommittén (i Klippan)

Vulcaan

The Push	Zip Demon / Love U	Kraaftpop	KOP 100	8/1978
The Push	Right Guy / Natty Babylon	Vulcaan	VR 05	4/1979
The Push	Cecilia / Girl Dub	Vulcaan	VR 06	4/1980
The Push	DELICIOUS BANALITY	Vulcaan	VR 07	4/1981
The Push	...Every Day And Nite...(EP)	Vulcaan	VR 08	2/1983

Skånska Popcentralen

Bo & Holger	Ambulansen Kommer / Köra Grus	Skånska Popcentralen	SPC 401	8/1982
Playwood Brothers	Jobba På Bruget / Dansa Valz	Skånska Popcentralen	SPC 502	2/1983

Övriga Utgåvor

Mizz Nobody	Gania / Smittad	Ole Records	DO 69	?/1978
Legendary Lovers	King Of The World / In A Different Way	Tracks On Wax	WAX 008	1/1987
Torsson	Rolf Ren / Jaguarfarmen	Rim & Reson	SRP 24	12/1988
Legendary Lovers	See You Again / Long Gone Girl (300 ex)	LaMent	LMR 5001	2/1989
Legendary Lovers	NO TIME TO WASTE (mini-LP)	LaMent	LMR 002	2/1989
Torsson	EN SVENSK TIGER	Rim & Reson	RR-LP-2000	4/1989
Torsson	EN SVENSK TIGER (CD) + Rolf Ren / Jaguarfarmen	Rim & Reson	RR CD 2000	4/1989
Torsson	ELMIA — JORDBRUKSUTSTÄLLNING (CD)	Rim & Reson	RR CD 2018	11/1989
Torsson	LINGONPLOCKNING (CD)	Rim & Reson	RR CD 2033	11/1989
Friends Inside	GREEN AS DOLLARS	LaMent	LMR 004	1/1991

Dessutom har man givit ut en del kassetter. Några av dem ligger väl utanför detta område, men jag måste dock nämna kassetten *Bästisar I Jul* (Svensk Pop SP-K-16, 1985). Vad sägs om följande grymma uppställning: Johnny & Glöttarna ("En Hälsning Från Oss"), C.D. Willamsson ("Så Firar Vi Jul"), Mac & Gizzai ("Tomten Åter Gröt"), Asalångastockar ("Överst På Önskelistan"), Olle Bop ("Vad Du Är Sen I År"), Pål Spektrum ("Stilla Natt"). På kassetten *Öresundstvist* hör vi dessutom Torsson och Kriminella Gitarrer.